

BRIDGET MORRISSEY

*Een
zomers
gevoel*

Vertaald door Marjet Schumacher

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Drie jaar eerder

Mijn huwelijksreis begon met het trekken van een sprintje door het luchthavengebouw van Los Angeles, op blote voeten, met in mijn hand een paar sandalen en een kapotte armband die misschien wel toverkracht bezat – of niet. We waren veel later naar het vliegveld vertrokken dan ik wilde, maar ik had er niets van gezegd, want ik zei nooit iets als ik dacht dat het een moment misschien nog erger zou maken. Bovendien was ons weekend vol bruiloftsfestiviteiten zo uitpuittend geweest dat we allebei elke extra minuut rust verdienden die we maar konden krijgen. Mijn kersverse echtgenoot, Ethan, bezat de gave om uit te slapen en vervolgens toch nog op tijd te komen. Ik had het hem al zo vaak zien doen, dat ik vond dat dat talent via ons huwelijk nu ook maar op mij moest zijn overgedragen.

Het verkeer op de snelweg was de gebruikelijke nachtmerrie. We reden met een sukkelgang van acht kilometer per uur en kropen centimeter voor centimeter richting de belofte van ontspanning die in Cancún op ons wachtte. Ethan zei heel weinig. Hij had van die eeuwig zachte energie waarvan baby's stoppen met huilen zodra hij ze vasthield. Ook dat was een karaktertrek van hem die ik hoopte te verwerven via onze verbintenis. Zelf raakte ik in alle opzichten veel sneller van de kook dan goed voor me was. In haar toespraak als mijn bruidsmisje had mijn oudere zus Dara me beschreven als iemand die naar een truecrimedocumentaire keek in de overtuiging dat als ik maar hard genoeg duimde voor de betrokkenen, hun verhaal uiteindelijk misschien toch niet zou eindigen in moord. Vervolgens was ik ontroostbaar op het moment

dat de dood zich onvermijdelijk aandiende en zat ik te janken alsof ik familie van het slachtoffer was.

Tegen de tijd dat Ethan en ik bij onze gate werden afgezet, had ik een liedje verzonnen om mezelf door het moment heen te coachen en was ik binnensmonds *dit gaat goed, dit gaat lekker* aan het zingen. Ik probeerde altijd een positieve noot te vinden in mijn tegenslagen, en dit was ik op mijn allerbest, onafgebroken mijn eigen deuntje neuriënd alsof de herhaling een succesvolle afloop zou garanderen.

In de stereotiepe strandkleding waarin ik ons met alle geweld had willen uitdossen voor onze vlucht – Ethan in een gebloemd overhemd en cargoshorts en ik in een soepelvallende, witte maxi-jurk met gladiatorsandalen – beenden we met lange, doelgerichte passen naar de veiligheidscontrole, waar al een hele rij stond. We zagen eruit als het schoolvoorbeeld van een pasgetrouwd stel, en dat was superbelangrijk voor mij. Ik wilde dat iedere wildvreemde die ons zag zou weten dat ik het had geflikt. Ik had een man gevonden om eeuwig lief te hebben.

De rij bij de veiligheidscontrole bewoog lachwekkend traag. Terwijl ik zachtjes mijn liedje zong, onder de starende blikken van allemaal onbekende mensen, keek ik elke dertig seconden op mijn telefoon in de hoop dat de tijd op de klok door mijn onophoudelijke blikken zou blijven stilstaan. Of nog beter: dat onze vlucht vertraging zou hebben.

‘Garland,’ zei Ethan, terwijl hij een kus op mijn voorhoofd drukte. De kersverse stoppeltjes op zijn kin schuurden langs mijn zweterige huid. Hij vond het afschuwelijk om zonder gezichtsbehaving door het leven te gaan, maar zijn moeder had er voor de bruiloft op gestaan en dus had hij voor het eerst in jaren zijn roodbruine baard afgeschoren. Daardoor zag hij er zo jong uit dat ik naar adem had gehapt toen ik hem bij het altaar zag staan. Hij had sproeten op zijn kaak die ik nog nooit eerder had gezien en twee kleine sneetjes in zijn kin van het scheermes. ‘We redden het wel.’

‘Onze vlucht vertrekt over veertien minuten.’ Ik liet mijn telefoonscherm oplichten zodat hij de tijd kon zien.

‘Met ons aan boord,’ zei hij.

‘Ik hoop het.’

Hij lachte zachtjes. ‘Ontspan nou maar gewoon. Het komt goed.’

Toen we eindelijk onze schoenen moesten uittrekken en onze eigendommen in een bak moesten leggen, nam mijn paniek de overhand. Zodra ik door de scanner heen was, griste ik mijn spullen bij elkaar en begon te rennen, zonder zelfs maar de moeite te nemen om mijn sandalen weer aan te trekken. Ethan behield zijn gebruikelijke tempo. Het leek wel alsof we in zijn beleving al over het strand slenterden.

Uiteindelijk draaide ik mijn hoofd, omdat ik wilde controleren of hij niet zo ver weg was als hij voelde, en knalde daardoor tegen iemand op. Een heel lang iemand. Ik belandde onmiddellijk in een tweestrijd tussen mijn excuses aanbieden omdat ik niet had gekeken waar ik liep, en keihard naar de gate rennen met een snelheid die nooit eerder door een mens was bereikt.

Ik koos ervoor om allebei tegelijk te proberen. ‘Het spijt me heel erg. Echt heel erg!’ zei ik.

Tot mijn verbazing begon de wildvreemde achter me aan te rennen. ‘Wacht!’ riep hij. ‘Je verliest je... armband?’

Ik verstijfde.

Toen Dara en ik klein waren, lagen onze ouders meer met elkaar overhoop dan met elkaar in bed. Laat op een avond, toen Dara twaalf was en ik tien, beloofden we elkaar fluisterend te midden van het geschreeuw van onze vader en moeder die voor de zoveelste keer knallende ruzie hadden, dat wij ons liefdesleven nooit zo zouden laten verzuren als zij.

Dara zei altijd dat zij en ik het vermogen bezaten om de wereld naar onze hand te zetten. We konden het onmogelijke mogelijk maken, als we maar hard genoeg ons best deden. Het grootste deel van de tijd hadden we het te druk met afleiding zoeken van de constante frictie bij ons thuis om het soort inspanning te leveren waar ze het over had. Maar die avond was op de een of andere manier anders, zoals sommige avonden dat nu eenmaal zijn. Een extra zinding

in de lucht. Een helderder glans over de sterren. Dara en ik besloten om eindelijk onze energie te stoppen in het uitstijgen boven de omstandigheden die ons waren toebedeeld.

Onder het waakzame schijnsel van een nieuwe maan maakten we armbandjes van allerlei dingen die we bij elkaar hadden gescharreld in onze gedeelde slaapkamer: opbindtouw, kralen van andere sieraden, bedeltjes en willekeurige rommeltjes, zoals kleine knopen en losgeraakte pailletten. We noemden de armbandjes onze hartsbelofte en doordrenkten ze met een toverkracht die we samen meenden te creëren.

Terwijl we ze zaten te rijgen, bedachten we de regels achter de belofte – we zouden een beter leven hebben dan wat onze ouders ons hadden laten zien. We zouden iemand vinden om zorgzaam lief te hebben. We zouden met het klimmen der jaren nooit verbitterd raken en koppig worden. We zouden gelukkig zijn in onze relatie.

We wisten dat het zo'n wens was die niet direct in vervulling zou gaan. Het was iets wat met ons mee moest groeien. Dara vond dat we allebei het armbandje van de ander veilig moesten bewaren tot we volwassen waren. Wanneer een van ons dan de belofte waarmaakte, zou diegene haar oorspronkelijke armband terugkrijgen, als geheugensteuntje om te blijven leven naar de wens die ze had laten uitkomen.

Door de jaren heen namen we die taak om goed voor elkaars armbandje te zorgen heel serieus. Wat was begonnen als een nachtelijke opwelling van twee kinderen, was uitgegroeid tot een diepe weerspiegeling van niet alleen onze dromen, maar ook onze band. We zagen onszelf als de hoeder van elkaars tevredenheid. We zouden de ander nooit genoeg laten nemen met minder dan ze verdiende.

Dara gaf me de mijne cadeau op mijn trouwdag. Ze noemde het mijn *something old* en stopte hem in een binnenzakje dat ze de kleermaker stiekem had laten maken in mijn trouwjurk. Ik hilde mijn make-up zowat van mijn gezicht toen ze hem aan me gaf. Het voelde altijd al alsof zij me beter kende dan ik mezelf, en het betekende alles voor me om te weten dat ze mijn huwelijk met Ethan

goedkeurde. Ze was niet jaloers omdat ik jonger was en eerder trouwde dan zij. Ze was blij voor me. Ze geloofde in de liefde die ik officieel ging maken.

Op de dag na de bruiloft bond ik voor het allereerst het armbandje om mijn pols. Het oogde nogal kinderlijk bij de nauwsluitende witte jurk die ik had uitgekozen voor de gezamenlijke lunch die dag, vooral omdat ik mijn lange bruine haar in een gladde knot had gebonden, maar dat kon me niets schelen. Ik was trots op mezelf, omdat ik mijn hartsbelofte in vervulling had laten gaan. Elke keer als ik naar mijn arm keek, zag ik daar het bewijs dat mijn huwelijk beter zou worden dan dat van mijn ouders was geweest.

De man op het vliegveld stak zijn hand naar me uit om me de armband terug te geven. Hij droeg een neongroene tanktop die zijn gespierde bouw accentueerde en hij had schouderlang, blond haar dat uit zijn gezicht werd gehouden door een zonnebril die op zijn hoofd rustte. Ik vond hem eruitzien alsof hij graag surfte. Of aan beachvolleybal deed. Iets zanderigs.

In de regel vertrouwde ik blonde mannen niet. Geen andere echte reden dan pure argwaan. Maar deze lange, afgetrainde wildvreemde was me achterna gerend om me een sieraad terug te geven dat net zo goed gemaakt had kunnen zijn tijdens het knutseluurtje op de kleuterschool. Hij moest op zijn minst enig fatsoen bezitten.

‘Bedankt,’ zei ik tegen hem en ik stak mijn hand uit naar mijn armbandje.

Zodra mijn vingers langs zijn handpalm streken, bevond ik me niet langer op het lichte, drukke vliegveld. In plaats daarvan zat ik tegenover deze man aan tafel. We waren in een grote eetzaal waar het rook naar houtvuur en brood. Het was avond en de wandfakels aan de muur verspreidden een boterige gloed. Buiten de uit boomstammen opgetrokken wanden tjrpten krekels. We werden omringd door mensen van wie ik aannam dat ze familie van hem waren – Scandinavisch ogende blonde mensen, allemaal met een stralende glimlach en een zongebruinde huid. Naast me zat een vrouw van ongeveer mijn leeftijd. Ze drukte haar hand tegen mijn

onderarm terwijl we allemaal zo hard schaterden dat mijn buik er pijn van deed. Ik voelde een soort intense tevredenheid die ik, zo realiseerde ik me, nooit eerder had ervaren. Ik kon zien dat ik een belangrijk deel was van het leven van deze man en dat iedereen om me heen van ons allebei hield.

Het volgende moment was ik terug op het bomvolle vliegveld, waar ik de hand van de wildvreemde beet had. Toen ik me geschrokken van hem losmaakte, leek de man allerminst gedesoriënteerd.

Had hij gezien wat ik zag? Had hij ook het gevoel dat hij me kende? Wat was daar nou gebeurd?

Met het armbandje uit mijn jeugd in mijn ene hand en mijn schoenen in de andere stouf ik ervandoor, zonder de moeite te nemen om nog langer te blijven hangen voor een afscheid van de onbekende man die ik op de een of andere manier kende. Mijn hart denderde net zo hard in mijn borst als mijn blote hielen over de vloer van de luchthaven.

Dit is gewoon je verbeelding die je de stuipen op het lijf probeert te jagen, zei ik tegen mezelf, terwijl mijn borstkas op en neer ging van de inspanning. *Hartsbeloften zijn niet echt. Het was een copingmechanisme uit je jeugd en je bent nu op huwelijksreis met de man van wie je houdt.*

Met nog maar een paar minuten op de klok stapte ik ons vliegtuig binnen. Ethan arriveerde vlak voordat de gate werd gesloten. Het kwam allemaal goed, precies zoals hij had gezegd.

We hadden een heerlijke reis samen.

1

Zomerkamp

Dag één

Dara en ik reden over een kronkelend zandweggetje door de Blue Ridge Mountains in Georgia, waar we in haarspeldbochten omhoog gingen en daardoor ook de ontvangst op onze telefoons kwijtraakten. Een eindje hogerop maakten de bomen plaats voor een gigantisch bord boven ons hoofd met daarop de tekst WELKOM IN CAMP CARL COVE. Het zandweggetje werd steeds breder tot het overging in een parkeerterrein, waar al rijen auto's stonden.

'Gaan we dit echt doen?' vroeg ik zenuwachtig.

'Reken maar dat wij dit gaan doen,' beaamde Dara, zonder ook maar een zweem van aarzeling in haar stem.

Toen we klein waren, hadden Dara en ik altijd op kamp gewild, waarbij je elke zomer wekenlang van huis was om je te verstoppen in de bossen en een compleet nieuw iemand te worden. Op Disney Channel was een tv-programma over een zomerkamp waar we helemaal wild van waren, *Bug Juice*, dat deze fantasie alleen maar voedde. We droomden elke nacht van een dergelijke ontsnapping, van in blokhutten slapen en bommetjes maken in een koud meer, vrij van onze dagelijkse problemen. Als er schimmel stond in de hoeken van die blokhutten, zou het niet onze taak zijn om die eraf te schrobben. Als de volwassenen boos waren op elkaar, zouden wij niet degenen zijn die werden belast met de taak om hen op te vrolijken of advies te geven. We zouden kinderen zijn in de gezondste zin van het woord. Het soort kinderen dat je alleen op televisie zag.

Onze ouders overwogen nooit om Dara en mij ergens heen te sturen. Maar als je afging op de manier waarop ze ons behandelden, hadden ze dolblij moeten zijn bij het vooruitzicht om een poosje kinderloos te zijn, want ze waren permanent gefrustreerd door onze aanwezigheid alleen al. We waren opgegroeid in heet, droog Arizona, en wat nog het meest in de buurt kwam van de ontsnapping waarnaar Dara en ik verlangden, was wanneer onze oudere zus Bess – die zestien was geworden in het jaar dat ik werd geboren en uit huis ging toen ik twee was – langskwam om ons mee te nemen naar een minigolfbaan met een soort mal houthakkersthema.

Dara en ik waren nu allebei in de dertig en het was ons uiteindelijk toch nog gelukt om naar een heus zomerkamp te gaan. Het was precies het soort onmogelijke prestatie dat ik vaak overweldigend vond, omdat het te mooi voelde om waar te zijn. Ik had de ervaring dat als het leven me zowaar iets goeds bracht, er onvermijdelijk iets slechts achteraan kwam om de balans weer te herstellen. Leven in het midden was mijn manier geworden om overeind te blijven. Het midden was niet zo ontzettend deprimerend als de dalen.

In de verte glinsterde een peervormig meer in het zonlicht. Het was het kloppend hart van het kamp, met zandpaden die er als aderen omheen uitwaaierden en naar minstens twaalf idyllische houten blokhutten en gebouwen voerden. Het tafereel oogde sereen als een ouderwets olieverfschilderij – kalm water dat glinsterde onder het toezien van de zon, met het zachte groen en bruin van de bomen eromheen.

‘Het lijkt wel nep,’ zei ik. ‘Als een kunstwerk dat bij een gelukkig gepensioneerde opa en oma in de woonkamer hangt of zo.’

‘Ik zat precies hetzelfde te denken,’ antwoordde Dara. ‘Alleen zou het volgens mij van een jong en hip iemand zijn.’

‘Je hebt gelijk. Dit is een schilderij voor een sexy meid die in haar eentje in een huisje woont, omringd door de dieren in het bos.’

Dara knikte tevreden. ‘Mijn lotsbestemming.’

Voor het terrein stond een paal met een houten bord met HALLO KAMPGANGERS! erop in frisse witte letters. Tim en Tommy ston-

den aan weerskanten ervan te zwaaien naar de auto's die kwamen aanrijden.

Op een zonnige middag in februari – op de kop af een jaar nadat de liefde me in de steek had gelaten en ik mijn intrek had genomen op een luchtbed in Dara's appartement in Asheville en was gaan werken als ridesharechauffeur – kroop er een mannelijke tweeling op de achterbank van mijn limoengroene Mazda. Ze begroetten me met een vrolijk en zangerig hallo en vervolgens hadden ze volmaakt synchroon gevraagd hoe het met me ging, zodat we binnen drie seconden na onze kennismaking al in een deuk lagen met z'n allen. Op dat moment wist ik dat hun verhaal me op de een of andere manier zou bijblijven, al had ik nooit kunnen vermoeden hoeveel impact het zou hebben.

Het was een twee-eiige tweeling. Dat zeiden ze er nadrukkelijk bij toen ze vertelden dat ze Tim en Tommy heetten. Volgens hen haalde praktisch iedereen hen door elkaar. Persoonlijk vond ik hun verschillen direct heel duidelijk, zelfs al bekeek ik ze met vluchtige blikken in mijn achteruitkijkspiegel.

Tim, de iets grotere van de twee, had langere gelaatstrekken en een extravertere persoonlijkheid. Tommy, de kleinere, was wat terughoudender. Hij had wel net zo gelachen en geglunderd als Tim, maar hij had iets gereserveerds over zich wat hem echt anders maakte. Hij zei dat hij een tijdje had geëxperimenteerd met de naam Thomas. Onlangs had hij besloten om toch weer Tommy te gaan gebruiken. Ze waren allebei Aziatisch – Vietnamees om precies te zijn – en ze waren bij hun geboorte geadopteerd door een wit, christelijk koppel met wie ze geen banden meer hadden. Ze waren vlak buiten Asheville opgegroeid maar woonden tegenwoordig in New York. Ze vlogen al een tijdje een paar keer per maand op en neer vanwege een groot project.

Dit alles kwam ik te weten binnen vijf minuten nadat we elkaar hadden leren kennen, wat betekende dat ze mijn droompassagiers waren: bereidwillige pratens op mijn achterbank die gretig hun hart bij me uitstortten, puur omdat we samen in een auto zaten

en dan net zo goed een beetje konden kletsen tijdens de rit. Ze waren zo openhartig dat mijn wangen pijn hadden gedaan van het grijnzen, hoewel het gesprek heen en weer schoot van intens naar speels en weer terug met een snelheid die veel hoger lag dan die van mijn auto.

‘Wat voor groot project?’ had ik uiteindelijk aan hen gevraagd.

‘Ach, gewoon. Niets bijzonders. We hebben een zomerkamp gekocht,’ antwoordde Tim en hij barstte in lachen uit terwijl hij het zei.

Ik had een heleboel maffe dingen gehoord in de maanden dat ik wildvreemden rondreed door de stad. De aanschaf van een zomerkamp scoorde hoog op de ranglijst van de allermafste. Direct onder de vrouw die verschillende mortuaria afliep om te vragen om tanden van dode mensen waar ze dan sieraden van kon maken.

De tweeling was heel knap om te zien en rook verrukkelijk. Hun chique parfum dreef mijn kant op dankzij de luchtcirculatie in de auto. Het deed me denken aan de dure kaarsen die Dara graag brandde in de woonkamer. Muskusweelde, noemde ik het. Ze hadden allebei een nauwsluitend T-shirt aan dat verried dat ze graag aan sport deden en Tommy had een dure zonnebril aan de halsboord van het zijne hangen. Tim droeg een horloge dat misschien wel meer waard was dan al mijn spaargeld bij elkaar. Het soort fortuin dat een mens nodig had om een heel kamp te kunnen kopen, ging mijn verstand te boven.

En nu reed ik in mijn auto naar de ingang van datzelfde zomerkamp en daar stond de tweeling, net zo glunderend als ze vier maanden geleden hadden gedaan toen ze me voor het eerst vertelden over deze plek.

‘Garland Moore!’ juichte Tim toen hij mijn Mazda herkende.

Tommy gebaarde dat we links af moesten slaan.

Hoewel ik meer tijd van mijn leven had doorgebracht onder mijn meisjesnaam dan onder mijn getrouwde naam, was ik verbaasd om de naam Moore weer te horen. Ik was maar twee jaar Garland Sanders geweest, maar ik had al zo ongeveer mijn hele leven graag Garland Sanders willen zijn.

De tweeling holde achter mijn auto aan. Zodra ik uitstapte, omhelsden ze me alsof ik een hartsvriendin van hen was. Eerlijk gezegd voelde het ook zo. Ze hadden zoveel updates over het kamp en hun leven gepost op hun social media dat ik langzaam maar zeker was gaan geloven dat we de afgelopen maanden intensief contact hadden gehouden, terwijl we in werkelijkheid alleen maar die ene beslissende autorit met elkaar hadden gedeeld. Ze hadden niet kunnen geloven dat ik nog nooit op kamp was geweest en terwijl ik hen rondreed, was ik voor de grap even meegegaan in hun smeekbedes om naar hun kampweek voor volwassenen te zullen komen. Ik had de hele uitwisseling afgedaan als het type gesprek dat meteen weer vergeten zou zijn zodra ze mijn achterbank hadden verlaten. Maar het liet Dara niet los. Toen ik haar vertelde over het gesprek, vond ze dat het een teken was. Ze wilde per se samen met mij naar dat kamp.

‘Wil je nog steeds weg?’ vroeg ze toen de tweeling naar mijn kofferbak liep om te helpen onze bagage uit te laden.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik wég wilde,’ fluisterde ik. ‘Ik heb er juist heel veel zin in. Maar ik ben ook gewoon bang.’

‘Waar ben je bang voor? Dat je het een te leuke ervaring zult vinden?’

‘Precies,’ beaamde ik. ‘Omdat ik na afloop weer terugga naar mijn glamoureuze bestaan van jou tot last zijn.’

‘Wanneer heb ik ooit gezegd dat je me tot last bent?’ vroeg ze.

Ik deed alsof ik een notitieboekje uit mijn jaszak tevoorschijn haalde. ‘Eens even kijken,’ zei ik, terwijl ik door denkbeeldige pagina’s bladerde. ‘April 2006, toen ik mijn krultang in het stopcontact had laten zitten en het huis daardoor bijna afbrandde. December 2011, toen ik struikelde terwijl ik de keuken binnen liep en voor iedereen de kerstdagen verpestte met mijn gebroken enkel.’

‘Dat met die krultang was in 2005.’ We gaven elkaar grijnzend een speelse pets, dankbaar dat we samen herinneringen konden ophalen aan ons gedeelde verleden. Vervolgens voegde Dara eraan toe: ‘Je mag net zolang in mijn appartement blijven wonen als nodig is,

en dat weet je. Ik vind het niet vervelend om gezelschap te hebben.’

Ik zou een week blijven. Een week was een jaar geworden en ik was nog altijd niet vertrokken. Ik wilde niet dat Dara zou denken dat ik van plan was om permanent inbreuk te blijven maken op haar leven. Ze kon zeggen wat ze wilde, ik had het gevoel dat ik haar tot last was en ik vond het vreselijk om iemand tot last te zijn.

‘Laten we er iets moois van maken deze week, oké? Ik heb niet voor niets vakantiedagen opgenomen,’ vervolgde ze.

Ik salueerde naar haar en liep naar de kofferbak. Ze had me gevraagd om samen met haar naar dit kamp te gaan en ze vroeg me nooit om iets. Ik kon haar met geen mogelijkheid ooit terugbetalen voor alles wat ze voor me had gedaan. Het minste wat ik kon doen, was genieten van deze week, en dat begon met het parkeren van al mijn angsten. Die kon ik hier niet mee naar binnen nemen, want ze zouden me hinderen in mijn vrijheid, en dit kamp moest nou juist mijn frisse start worden.

Tommy wees naar mijn bumpersticker. ‘Je bent gescheiden?’ vroeg hij.

‘Zijn we dat niet allemaal?’ zei ik, terwijl ik mijn kofferbak open klikte.

Tim leunde naar me toe en fluisterde: ‘We zagen de sticker nadat je ons had afgezet in februari. Sindsdien kon hij niet wachten om je ernaar te vragen.’

Vlak voordat ik in mijn auto was gestapt en naar de andere kant van het land was gereden om bij Dara in te trekken, had ik er een bumpersticker op geplakt met de tekst TOETER ALS JE GESCHIEDEN BENT. Het was een echt succesnummer op de snelweg.

Ik hees mijn gigantische koffer over de rand van mijn kofferbak en liet hem met een dreun in het zand ploffen. ‘Ik ben het trotse product van een disfunctioneel huwelijk dat vervolgens haar eigen huwelijk heeft laten mislukken,’ zei ik tegen Tommy. ‘Je weet toch wat ze zeggen? *It takes a village* – er is een heel dorp voor nodig om een kind groot te brengen.’

In Tommy’s wenkbrauwen verschenen fronsrimpels die naar

mijn idee enkel konden betekenen dat hij aangenaam verrast was. ‘Ik ben ook gescheiden.’

Ik stak mijn hand op voor een high five. “Mislukt huwelijk” op drie?’

Tommy knikte.

‘Een, twee, drie,’ telde ik.

‘Mislukt huwelijk!’ riepen we eensgezind terwijl onze handpalmen contact maakten.

Onze respectievelijke broer en zus lachten een beetje ongemakkelijk. Ze begrepen het niet, en dat was maar beter ook. Dara pakte haar tegenslagen aan met dezelfde standvastige competentie waarmee ze alles in haar leven deed. Toen haar blindedarm was gesprongen, moest ik haar laptop komen brengen in het ziekenhuis zodat ze op afstand kon inloggen op haar werk. Het was niet zo dat ze haar werk nou zo fantastisch vond. Ze wilde gewoon niet dat iemand wist dat er iets aan de hand was in haar leven. Nóóit.

Ik daarentegen, liep met mijn tegenslagen te koop alsof het padvindersonderscheidingen waren. Mijn echtscheiding was iets wat ik zo vaak mogelijk ter sprake bracht, alsof het minder pijn zou doen als ik er maar genoeg over praatte.

In sommige opzichten werkte het ook. Het woord sloeg niet langer de bodem onder me vandaan. In andere opzichten was het een wond waar ik te veel aan zat te pulken en die ik nooit fatsoenlijk liet genezen. Maar bovenal nam het zo vaak mogelijk aankarten van mijn echtscheiding de scherpe kantjes weg van andermans mening erover. Niemand kon me al te hard veroordelen als ik mezelf nog harder en luidruchtiger veroordeelde dan zij ooit zouden durven.

‘Wat een ontvangst voor jou, juffie-ik-ben-gescheiden,’ fluisterde Dara tegen me terwijl Tim mijn koffer pakte – en die van haar – en ze naar het aanmeldpunt begon te rollen. Ze had altijd oog voor kleine attente gebaren, zoals wanneer een kassière je oprecht begroette of een wildvreemde heel veel moeite deed om afval op te rapen.

‘Die ontvangst is voor ons allebei,’ zei ik.

Ze lachte. ‘Toe nou. Jij bent hier de publiekstrekker. Ik ben alleen maar de bankrekening.’

‘Hé,’ zei ik zacht. ‘Je bent ook een *Parent Trap*-liefhebber. Dat is een heel belangrijk deel van jou.’

‘Binnenkort is het ook een deel van jóú. Wanneer je in het holst van de nacht mijn haar afknipt in onze blokhut...’

Het klonk alsof ze een grapje maakte, maar ze meende het honderd procent serieus. Al sinds het moment dat we ons hadden opgegeven, zei ze tegen me dat ze dit kamp wilde gebruiken om haar bitterheid los te laten. Ze liep rond met een hele hoop wrok vanwege de manier waarop we waren opgegroeid en hoe iedereen ons behandelde. Dit was haar tweedekansjeugd. Voor haar betekende loslaten blijkbaar dat nadoen wat Hallie had gedaan voor Annie in *The Parent Trap*: haar haar afknippen. In die film deden ze het omdat ze een heimelijke tweeling waren en op het punt stonden om van leven te ruilen. Dara en ik waren allesbehalve een tweeling en we woonden al samen. Maar Dara had ter voorbereiding op deze week elke film en elk stukje media over zomerkampen bekeken, en ze had deze mijlpaal bedacht om te bewijzen dat ze iets had meegenomen uit deze ervaring wat haar leven had veranderd.

Waar zij iets wilde loslaten, wilde ik mezelf opnieuw uitvinden. Dat was waar mensen een kamp voor gebruikten in hun middelbareschooltijd: ze doken onder voor de zomer en kwamen terug als een compleet ander mens. Sinds de echtscheiding had ik ettelijke centimeters van mijn haar afgeknipt en het nog donkerder bruin geverfd. Bovendien was ik ook heel consequent oversized T-shirts gaan dragen met rafelige spijkershorts en legerkistjes waar ik zelfs na een eeuwigheid inlopen nog steeds blaren van kreeg. Ik glimlachte niet meer op foto's. Ik grimlachte. Als iemand van het kamp mijn social media zag, stelde ik me zo voor dat ze zouden denken dat ik mysterieus en afstandelijk was. Twee woorden die niemand die me echt kende ooit zou gebruiken om mijn karakter mee te omschrijven. Alles aan mijn leven voelde alsof het tijdelijk was: waar ik woonde, wat ik droeg, hoe ik me door de wereld bewoog.

Er was zoveel misgegaan in mijn leven dat het indrukken van de resetknop niet alleen noodzakelijk leek, maar zelfs leuk. Wie kon ik worden voor een groep wildvreemden die mij nog nooit eerder hadden ontmoet? Hoe anders kon ik zijn?

De tweeling bleef ons overladen met speciale aandacht terwijl we het hoofdterrein naderden. We trokken beslist de aandacht van de andere kampgangers die er al waren. Er waren al een stuk of tien, vijftien volwassenen aanwezig, zittend aan picknicktafels bij het meer, die toekeken hoe de eigenaren van het kamp mijn zus en mij persoonlijk escorteerden naar de aanmeldtafel die pal voor een groot, uit boomstammen opgetrokken gebouw stond met het toepasselijke opschrift HOOFDGEBOUW.

‘Michelle zal jullie inchecken,’ zei Tommy. ‘Sterker nog: ze is een van jullie huisgenoten! En een van onze mentoren.’ Hij maakte aanhalingstekens in de lucht terwijl hij het zei.

Tim boog zich naar ons toe. ‘Jullie zitten in de beste blokhut.’

‘Welkom in dit circus. Wij zijn blokhut zeven,’ zei Michelle ter begroeting. Ik herkende haar nuchtere toon en ook haar gezicht. De tweeling had onlangs de teaser-trailer gepost voor de documentaire die Michelle binnenkort ging uitbrengen. Ze hadden haar jaren geleden leren kennen in een adoptiepraatgroep en ze was een van hun beste vriendinnen geworden. Ze was een transvrouw, net als zij geboren in Vietnam maar opgegroeid in de Verenigde Staten, en ze was bezig geweest met een jarenlange missie om haar biologische familie op te sporen.

Ze droeg een zeegroen, mouwloos coltopje, ingestopt in een lichtgroene, rechte enkelbroek, die op de een of andere manier fantastisch combineerde met de donkerrode loafers die ze aan haar voeten had. Ze zag er veel netter uit dan iemand op zomerkamp er naar mijn idee ooit uitzag, en ik voelde dat ik in de turbostand sprong, vastbesloten om net zoveel indruk te maken op haar als zij deed op mij.

‘Hoi! Ik ben Garland! Dit is mijn oudere zus Dara. Ik ben razend benieuwd naar je documentaire,’ flapte ik eruit.